

man tænke sig, at de tænkte meget daarligere end de fleste andre Mennesker her i Landet, og meget daarligere end vi ere tjent med, at Sagførerne tænke, naar vi skulle have nogen Nytte af dem. Naar derfor den første ærede Daler nævnte, at det blev dyrere, naar man havde mange Sagførere og sagde, at det var ganske forfærdeligt, at man havde det store Tal af mellem 7 og 8 Hundrede Sagførere her i Landet, tror jeg ikke, der ligger noget som helst Afstrækkende i det Tal. Der er heller ikke nogensomhelst Grund til at antage, at man skulde faae sine Sager udført billigere, hvis man gjorde deres Uddannelse dyrere. Hvad Sagførerraadene angaar, ser jeg jo nok, at det skulde være en Slags Straffedomstole, der skulde virke hen til, at de til Kredsen hørende Sagførere i deres egentlige Sagførervirksomhed og deres øvrige juridiske Forretninger ikke blót holdt sig Loven efterrettelig, men ogsaa undgik Alt, hvad der ikke stemmer med den Hæderlighed, Nøiagtighed og Paalidelighed eller med den Afgørelse for Statsmyndighederne, som en offentlig Sagfører altid maa udøve. Sagførerraadet skal altsaa have det store Hverv at holde alle sine Medlemmer til Hæderlighed, Nøiagtighed, Paalidelighed og Afgørelse for Alt, hvad de bør have Afgørelse for. Jeg tror imidlertid, at det vil blive en altfor stor Opgave for en saadan privat Myndighed. Jeg tror forøvrigt ikke, at Lovforslaget tilligter, at Raadet ligefrem skulde være en Straffedomstol; saavidt jeg forstaaar det, skal det være frivilligt, eller delvis frivilligt, at man hører sig ind under Raadet. Men lige meget, enten det er tvungent eller ikke, mener jeg, at det er et Arbejde, som Raadet paa ingen mulig Maade kan paatage sig. Sagførerne faae at finde sig i at blive stillede som Andre, at overtræde de Lovene saaledes, at de kunne blive straffede, saa blive de straffede, og gjøre de det ikke, blive de ikke straffede. Jeg mener ikke, at der kan gjælde andre Love for Sagførerne end for hvilke som helst andre Mennesker. Det vilde forøvrigt virkelig blive meget vanskeligt paa mange Punkter her at afgjøre Noget om Hæderligheden. Vi have jo i disse Dage et nærliggende Exempel, hvor der mellem Sagførere har været stridt ganske enormt om Hæderlighed og mange andre Egenstaber hos en endogsaa meget høit betroet Sagfører her i Landet. Det kunde herefter blive en forfærdelig vanskelig Historie for Sagførerraadet at give Botum for hinanden med Henhyn til Hæderlighed, Nøiagtighed, Paalidelighed og Gud veed, hvilke Egenstaber disse Mennesker skulle have. Det var jo rart nok, om alle vore Sagførere vare i

Besiddelse af disse skjønne Dyder og Egenstaber, som der her er Tale om, men jeg tror ikke paa nogen Maade, at Sagførerraadet kan afgjøre dette. Jeg tror heller ikke, at Sagførerraadet kunde føre Tilhyn med de unge Mænd, der forberede sig til Sagførervirksomheden. Jeg tror ikke, at dette Tilhyn, som omtales i § 25, vilde være noget Nyttigt. Men under alle Omstændigheder er jeg meget bange for, at der under dette Sagførerraad's Auspicer vil kunne udbille sig et Altevæsen, som vel kunde lukke sine Døre for ikke saa ganske Lidt, der kunde ligne mindre Hæderlighed, Nøiagtighed og Paalidelighed paa den anden Side, men samtidig have et meget skarpt Dye derfor paa den modsatte Side af Klifen, ligesaa vel hvad de unge Mennesker som hvad de Ældre angaar. Jeg tillægger nu ikke dette nogen synderlig Betydning, thi jeg kan ikke se, at det er praktisk gennemførligt, og jeg tror ikke, at Sagførerne i Almindelighed ville kunne have nogen Nytte af det. Jeg tror, at dette Sagførerraad vil blive en temmelig umulig Domstol, og set fra den almindelige Befolknings Side, er der ingen som helst Tvivl om, at det ikke i fjerneste Maade vil være til Nytte. Ser man i det Hele paa Lovforslaget, mangler det netop alt det, som den store Befolkning kunde ønske sig i Retning af Forandring paa det Omraade. Der er ikke Noget som helst, der lover os Noget i den Retning, der er ikke nævnt et Ord om gratis Retshjælp for de Fattige i vort Samfund, man har ikke tænkt sig, at vilde man gjøre Sagførerne til Embedsmænd, laa den Tanke dog ganske nær, samtidig at give dem nogen Embedsvirksomhed at udføre. Dette halvveis at gjøre dem til Embedsmænd og halvveis til Næringsdrivende er netop det Uheldigste, man kan gjøre. Skulde vi ønske os nogen Forandring i den bestaaende Ordning, var det netop i den Retning, at Ubemidlede kunde faae gratis Retshjælp. Lav os saa hellere nogle virkelige Embedsmænd, som man giver Løn for det Arbejde, de udføre, og siger til dem: Du har den Stilling, at Du skal være Sagfører, Du skal være Defensor for enhver Ubemidlet, som mener sig forurettet i vort Samfund. Hvis man kom til os med slike Ting og sagde: Her vil Staten træde til og hjælpe de Ubemidlede, saaledes at de kunne faae deres Sager procederede billigere og hurtigere end nu, saa vilde man være taknemlig derfor; men naar man kommer og forelægger et Lovforslag her, som efter mit Skjøn for den almindelige Befolkning vil fordyre yderligere det frygteligt Kjøtbare, der kræves for at forsøge at skaffe sig Ret her i Danmark,